STICHTING HOSPICE
GROEP HAARLEM E.O.

Nieuwsbrief 16 – December 2017

Afhankelijkheid

Als ik rond half zeven 's avonds naar huis wil gaan, zie ik in de woonkamer de vader, moeder en zus van een van onze gasten stil bijeen zitten. Ze wachten er op de huisarts. Hun zoon en broer verblijft in het Hospice en heeft een zware dag gehad. Vader vraagt of ik even bij hen kom zitten en schuift een poef dichterbij. De zus van onze gast vertelt van de spasmen, de insulten en de pijn en hoe hun hoop is gevestigd op een vorm van verlichting. Zal de huisarts het begrijpen en de benodigde actie ondernemen? Ze zijn daarvan afhankelijk. Samen nemen we rustig een aantal mogelijkheden door.

De familie vertelt hoezeer ze zich welkom en begrepen voelen door de vrijwilligers. Hun naaste, normaal de vriendelijkheid zelve, was vandaag in zijn onmacht afwijzend geweest naar de vrijwilliger. De vrijwilliger had erg lief gereageerd, maar toch waren ze bezorgd om haar. Ook hier hoor ik afhankelijkheid. Want wat als de vrijwilligers niet lief zouden zijn? Wat als zij het gedrag dat soms vrijkomt niet kunnen dragen? Het lucht hen op als ik vertel, dat we veel gewend zijn en het heel goed snappen.

Ik besef hoe lastig het is afhankelijk te zijn en dat tegelijkertijd afhankelijkheid mensen de mogelijkheid geeft om goed te zijn voor elkaar. We zijn als mensen allemaal

> "De familie voelt zich welkom en begrepen"

in meer of mindere mate van elkaar afhankelijk en juist die relatie biedt de kans onze talenten in te zetten en iets te kunnen betekenen voor een ander. Dat geeft voldoening, voor alle partijen.

Later op de avond bel ik naar het Hospice om te vragen hoe het met onze gast gaat. Ik hoor dat de medicatie is bijgesteld en dat hij daar goed op reageert. Wat fijn, voor alle betrokkenen. Ik zoek ook contact met de vrijwilliger om te horen of zij het zich misschien had aangetrokken. Het verrast haar dat ik bel en ze moet even nadenken. Oh ja, meneer was een beetje kortaf geweest, maar zij had dat helemaal niet als erg ervaren. Ze vond het alleen maar begrijpelijk.

De familie en onze gast zijn bij het schrijven van dit stukje betrokken geweest. Zij wilden dit verhaal met u delen. Want in het Hospice vormen de naasten, artsen, verpleegkundigen, vrijwilligers en donateurs een krachtige keten. Samen hebben wij de wens er te zijn voor mensen in de laatste fase van hun leven. Niemand kan het alleen, we zijn hierin van elkaar afhankelijk.

Pauline Jäger, *directeur*

Beste Donateurs, Hospice-wijkteam, wijk- en transferverpleegkundigen en artsen,

Heel hartelijk dank dat u ook in 2017 naast onze vrijwilligers heeft gestaan in de zorg voor terminaal zieke mensen.

We wensen u een fijne Kerst en een mooi 2018!

In dit nummer:

- Interview met Han Wassenberg
- Virtuele Tour
- Vrijdagmiddagavontuur
- Mag ik even uw aandacht?
- Gesprek met een donateur
- Akoestisch schilderijpaneel in de hal
- Opleiding zorgvrijwilligers
- Ons nieuwe bestuurslid
- Herdenken
- Ingezonden brief in Haarlems Dagblad
- Hoe kunt u ons helpen?

Interview met Han Wassenberg

HUISARTS VAN ONS HOSPICE

Al vrij snel na de opening in 1990 van het Hospice aan de Gierstraat werd Han door de toenmalige coördinator Corrie Kenter benaderd om naar een patiënt van hem in het Hospice te komen kijken. Dat was het begin van een verbintenis die nog steeds voortduurt.

Elke gast, die in het Hospice opgenomen wordt neemt in principe zijn eigen huisarts mee. Soms komen er echter gasten van buiten onze regio en dan wordt Han ingeroepen. Toen Han met zijn huisartsenpraktijk stopte wilde hij met het werk in het Hospice doorgaan. Hospice Haarlem en haar gasten heeft aan Han, met zijn ervaring en bevlogenheid, een lot uit de loterij.

Wat is jouw visie op goede terminale zorg?
'Ik vind, dat je er als huisarts altijd moet zijn voor je terminale patiënt. Dat betekent dat je áltijd (mobiel) bereikbaar moet zijn, dus ook 's avonds, 's nachts en in het weekend. Je kunt het niet maken, dat een stervende een onbekende arts aan zijn of haar bed krijgt. Je moet de zorg in één hand houden. Voor die paar terminale gevallen per jaar in een huisartsenpraktijk moet dat kunnen. Dat is misschien een ouderwetse visie, maar dat is wel mijn overtuiging.'

Hoe ervaar je het als een gast vanuit het Hospice weer naar huis of naar een verpleeghuis moet?
'Dat is voor alle betrokkenen heel vervelend. In eerste instantie natuurlijk voor de gast zelf, maar ook voor de familie. Maar je kan het niet altijd voorkomen. Soms beoordeelt men in het ziekenhuis de patiënt als terminaal, maar in het hospice knapt hij weer op door de rust en de aandacht. Het blijkt heel moeilijk om iemand dan weer elders onder te moeten brengen, nog los van het feit dat soms een eigen huis al ontruimd is.'

Wat maakt dat je al zo lang in het Hospice werkt?
Het eerste woord dat bij Han op komt is 'leuk'. Leuk betekent voor hem aantrekkelijk, boeiend, interessant, uitdagend. Het gáát in het hospice altijd ergens over en het is iedere keer weer een uitdaging om een onbekende patiënt in korte tijd te leren kennen. 'Ik moet me heel snel een beeld vormen van de situatie. Waarom is mevrouw Jansen hier en niet thuis, heeft ze familie, wat kan ik verwachten, wat kan ik voor haar betekenen? Ik vind het een leuke puzzel om een goed plan te maken.'

> "Het gáát in het Hospice altijd ergens over."

Hij komt heel graag in het Hospice. 'Het is altijd prettig om het huis binnen te komen. Het voelt als een warme deken. Iedereen is even vriendelijk, de koffie staat altijd klaar. Ik voel me welkom.'

Anne de Wit-Zuidema en Anja Roelofs, *PR-groep*

Virtuele Tour

Zou u ook graag eens het Hospice van binnen willen zien? Zomaar, omdat u benieuwd bent? Sinds kort kan dat! Een Virtuele Tour maakt het u namelijk mogelijk op uw gemak 'door het huis te wandelen' en woonkamers, gastenkamers en andere ruimten tot in detail te bekijken. Daarvoor hoeft u alleen maar naar onze website te gaan www.hospicehaarlemeo.nl en te klikken op Virtuele Tour. Wat een heerlijk huis hebben we toch!

STICHTING HOSPICE
GROEP HAARLEM E.O.

Vrijdagmiddagavontuur

BUITENZORG OP ZIJN BEST

Ik ben vrijwilliger in de Buitenzorg en op een warme vrijdagmiddag in augustus fietste ik naar Rob. Rob was een aardige kerel met gevoel voor humor. Hij had ernstig hartfalen en de zeldzame ziekte ADCA. Hierbij raken de kleine hersenen ingesloten, waardoor spraak en motoriek worden aangetast. Staan kon hij nog wel enigszins en met een beetje moeite was hij ook redelijk te verstaan. Hij schepte er veel genoegen in om in de rolstoel naar buiten te gaan en rond te zwerven door zijn buurt.

Ik fietste blijmoedig naar Rob, want ik had wel zin om de middag buiten door te brengen met dit mooie weer. Daar aangekomen maakten de 24-uurs-verzorgende en ik Rob gereed voor de tocht. Moeizaam manoeuvreerden we de rolstoel door het kleine gangetje, een dubbele drempel nemend met de drempelhulp. Geen sinecure allemaal want Rob had een flink postuur.

We zwierven zo'n 3 kwartier rond, waarbij ik het behoorlijk zweterig warm had gekregen. We waren net een kruising overgestoken en met enige kracht duwde ik de rolstoel de stoep op. Ik wilde onze weg vervolgen, maar de rolstoel wilde dit niet meer. Het rubberen bandje van het linker zwenkwieltje aan de voorkant lag eraf. Ik wist Rob met rolstoel en al naar een huis met een omhekt voortuintje te loodsen. Ik dacht: "Als Rob nou even gaat staan en zich aan dat hekje vasthoudt doe ik fluks het bandje om de kunststof velg." Helaas wilde het bandje dat pertinent niet.

Het enige wat ik op dat moment kon bedenken was om de politie te bellen. Ik kreeg een aardige mevrouw aan de lijn aan wie ik het verhaal vertelde en na een minuut of 20 kwam er een politieauto de stoep oprijden. Er stapten maar liefst drie stoere politiemannen uit. Rob zag gelukkig ook de humor in van de hele situatie. De politiemannen wilden hetzelfde proberen als ik, dus Rob moest weer aan het hekje staan. Ze kregen het bandje echter net zomin op z'n plaats als ik.

Voor mij was de hoofdzaak om Rob veilig thuis te krijgen. De politiemannen gingen dat niet doen, want dat behoorde niet tot hun taak. Ik besloot om het aan mijn Ap te vragen. Die was gelukkig thuis en kon ook meteen komen.

Na een kwartier kwam hij aan. We hebben Rob in de auto gekregen, de achterbank naar beneden geklapt, de rolstoel daar bovenop gelegd en als ik m'n adem inhield kon ik er ook nog bij. Zo hebben we Rob thuisgebracht. De verzorgende en Ap hebben nog eens getracht het bandje om de velg te krijgen, waarbij ik alleen maar angstig naar haar prachtig zeegroen gelakte lange nagels kon kijken. Het bandje bleef tegenwerken, maar de nagels kwamen heelhuids uit de strijd.

Voor Rob was het een enerverende middag geweest, maar voor mij ook. Onderweg naar huis kon ik een opgelucht "pffft" niet onderdrukken en prees mijzelf gelukkig, dat er geen nare dingen waren gebeurd en dat Rob weer veilig thuis op bed was beland.

Chris Wijnberg, *vrijwilliger in de Buitenzorg*

Rob is in oktober overleden. Zijn zoon gaf toestemming voor het plaatsen van dit artikel.

Mag ik even uw aandacht?

OVER EEN TRIPLE A STATUS

Op 1 november jl. werd het beleidsplan van de Stichting Hospice Groep Haarlem e.o. aan de vrijwilligers gepresenteerd. Tijdens een druk bezochte bijeenkomst werd het plan voor de jaren 2017 – 2021 met het motto *Aandacht, Afstemming en Actie*, toegelicht. Met elkaar willen wij de triple A-status bereiken door maximale *Aandacht* te hebben voor de zieke mens en diens situatie, *Af te stemmen* op de behoeften en *Actief* datgene te doen wat nodig is.

Aan het eind van de bijeenkomst werd in kleinere groepen gediscussieerd over wat er goed is en behouden moet worden, c.q. minder goed gaat en verbetering behoeft.

Het was goed te constateren, dat aan de verschillende ronde tafels boeiende discussies plaatsvonden door uiterst gemotiveerde en toegewijde medewerkers en vrijwilligers. Allemaal gericht op de belangrijkste A, die van de ***Aandacht***. Alles is gericht op de aandacht voor mensen in hun laatste levensfase. In die persoonlijke aandacht scoort het Hospice naar mijn idee het hoogst. Des

Aandacht, Afstemming en Actie

te opmerkelijker in een tijd, waarin – met name binnen de gezondheidszorg – de meest gehoorde klacht is, dat men niet de aandacht kan geven aan cliënten die ze eigenlijk zouden moeten hebben.

Wat is het gevolg van meer aandacht? "De mensen die we verzorgen zijn dankbaar", wordt vaak gezegd. En die dankbaarheid doet ook iets met de zorgverleners. Het geeft hen een goed gevoel. Je wordt moe, maar bent na afloop voldaan. Door de aandacht van medewerkers en vrijwilligers wordt het welzijn van de gast, cliënt, patiënt,

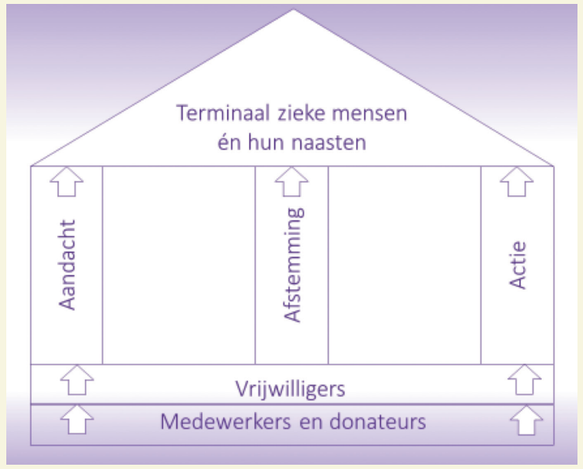

de oudere etc. versterkt en neemt de aandacht voor de ongemakken van dat moment af.

Hoewel de waarde van aandacht niet in geld is uit te drukken, is dat wat het oplevert ook onschatbaar. De oplossing van ieder probleem, begint met de juiste aandacht ervoor.

Dank u voor uw aandacht.

Joop Peters, *voorzitter bestuur*

Bent u geïnteresseerd in ons beleidsplan?
U kunt het lezen op http://hospicehaarlemeo.nl/hospice/missie-en-visie/. U kunt ook contact opnemen via info@hospicehaarlemeo.nl. Dan sturen we u een PDF versie toe.

STICHTING HOSPICE
GROEP HAARLEM E.O.

Gesprek met een donateur

WIE IS TOCH DIE MAN…?

Sinds jaren wordt ons Hospice gesteund door een trouwe donateur. Wie is de man, die privé zo warmhartig onze organisatie ondersteunt en wat beweegt hem? Hij wil graag anoniem blijven, zoals hij ook afgelopen jaren anoniem is gebleven bij al zijn financiële steun. Maar zijn verhaal mag ik met u delen.

Hij vertelt:
'Na mijn militaire dienst heb ik anderhalf jaar in de US en vervolgens jarenlang bij een grote Amerikaanse organisatie gewerkt. Toch begon het te kriebelen. Wilde ik dit werk blijven doen of zou ik de stap wagen om voor mijzelf te beginnen? Voorwaar geen eenvoudige keuze, want ik had een vrouw en een zoontje. Rond mijn vijfenveertigste heb ik met steun van mijn vrouw toch de spannende move gemaakt.
Zo startte ik dertig jaar geleden mijn eigen bedrijf met een technische oplossing voor een nichemarkt. We zijn inmiddels de grootste in Europa en opereren wereldwijd. Ik ben nu tweeënzeventig en werk weliswaar minder, maar ben nog steeds als directeur-eigenaar actief in het bedrijf.
De eerste vier jaar werkte ik honderd uur per week. Sociaal hield mijn leven op, evenals dat van mijn vrouw. Uit die periode weet ik hoe het is om elke cent te moeten omdraaien. Nu heb ik meer geld dan ik kan opmaken. Mijn vrouw zegt vaak: "Doe er maar wat goeds mee." Als je iets doet moet je het doen omdat je het wilt doen. Ik woon hier om de hoek en ik vind het fijn om iets te doen voor wat er in mijn eigen samenleving speelt. Zo heb ik ontzag voor het werk van de vrijwilligers in het Hospice. Zoals zij het de gasten in die laatste levensfase aangenaam maken en een band opbouwen met iemand, terwijl je weet dat het afloopt. Ik zou het zelf niet kunnen. Dus heb ik gekeken naar wat ik wél zou kunnen betekenen. Dat is jullie financieel steunen en ik doe dat met plezier.
Ik geef het geld zonder voorwaarden, al vind ik het wel leuk als er iets aantoonbaars mee wordt gedaan. Een afgerond project bijvoorbeeld, in de vorm van iets bijzonders voor de vrijwilligers. Het is fijn, als zij ervan mee kunnen profiteren of als het echt om iets extra's gaat waar behoefte aan is. Ik geef elk jaar een vast bedrag. Maar als het zo uitkomt mag het best wat meer zijn, hoor.'

"Ik heb ontzag voor het werk van de vrijwilligers."

Aan ons de taak om het geld zorgvuldig te besteden. Met veel dank aan deze donateur.

Pauline Jäger, *directeur*

Akoestisch schilderijpaneel in de hal
Na de inrichting van ons Hospice Huis bleef het een beetje hol klinken in de hal en woonkamers. Het was even zoeken om een oplossing te vinden die de galm zou weghalen en de schoonheid van het pand zou bewaren. Dat is gelukt! In november zijn akoestische (schilderij-)panelen geplaatst op plafonds en wanden. De weldadige sfeer in huis is nu nog verder versterkt.

Opleiding zorgvrijwilligers

EEN NIEUWE GROEP IS GESTART

Wij voelen ons ontzettend rijk met een grote groep toegewijde vrijwilligers. Zij zorgen voor onze gasten, voor de dagelijks vers gekookte maaltijden, de bloemen, de tuin, de persoonlijke was, de (technische) klusjes in huis, de boodschappen en de pr. Vrijwilligers melden zich vaak aan nadat zij met het Hospice te maken hebben gehad of doordat zij via via horen hoe het is om als vrijwilliger aan het Hospice verbonden te zijn. Wij zijn in de gelukkige omstandigheid dat we niet actief hoeven te werven, maar dat toekomstige vrijwilligers zich bij ons aanmelden.

De vrijwilligers die ingedeeld gaan worden in de zorg (binnen in het huis of buiten bij de mensen thuis) volgen eerst een interne opleiding. Zo zijn zij volledig in staat om zelfstandig de mantelzorg te kunnen leveren die voor onze gasten en hun familie nodig is. Soms staan de kandidaat-vrijwilligers al langere tijd op een wachtlijst voordat de opleiding begint en zijn ze zeer gemotiveerd om te beginnen.

Begin oktober is er weer een nieuwe groep kandidaat-vrijwilligers gestart. Eerst nog wat onwennig om elkaar en het huis te leren kennen, maar al gauw merken we op dat er zich een hechte groep vormt die veel met elkaar deelt in de sfeer die zo bij ons Hospice past: "het warme bad". Ze volgen een opleiding van negen dagdelen, waarin onderwerpen besproken worden zoals: het ontstaan van het Hospice en de hospicezorg, ethiek,

Vrijwilligers volgen een opleiding van 9 dagdelen

normen en waarden, omgaan met elkaar, de sfeer in huis, privacy, het stervensproces, protocollen en medicatiegebruik. Ook bespreken we uitgebreid de ervaringen, die onze kandidaat-vrijwilligers opdoen tijdens het meelopen in het Hospice. Ze lopen tijdens de opleiding met ervaren vrijwilligers mee in verschillende diensten.

Yvonne Boots- de Groot, *coördinator*

"Geweldig om opgeleid en ingewerkt te worden door mensen met zoveel liefde voor 'het vak'."
Marga

Op elkaar oefenen van verzorgen aan bed.

"Ik sta te popelen om te beginnen!"
Inge

"Ik heb de opleidingsdagen ervaren als een verrijking van mijzelf."
Anna

Eke Teekens

Ons nieuwe bestuurslid

Als nieuw bestuurslid wil ik me graag aan u voorstellen.
Vijf jaar geleden ben ik samen met mijn echtgenoot Jan en onze dochters Lieke (12 jaar) en Hanke (7 jaar) vanuit Rotterdam in Bloemendaal komen wonen. We zijn een sportief gezin, dat u regelmatig kunt vinden op de tennis-, ijsbaan, hockeyvelden en in de Kennemerduinen.

De wens om zingevend werk te doen drijft mij van jongs af aan. Na een traject van uitlotingen voor geneeskunde heb ik de studie Voeding en Gezondheid aan de Universiteit Wageningen afgerond. De afgelopen twintig jaar heb ik vanuit commerciële organisaties -o.a. als marketingmanager- het beleid met betrekking tot medische voeding en hulpmiddelen mede vormgegeven. Mijn drijfveer hierbij is, om daar waar mogelijk, patiënten extra kwaliteit van leven te geven.

Ik kijk er naar uit deel te mogen uitmaken van Hospice Haarlem, waar met zoveel passie, liefde en kunde mensen ruimte krijgen om te sterven.

Warme groet, Eke Teekens

Herdenken

Hoe een leven ook loopt
en hoe de dood ook komt,
je naam mag genoemd, je
verhaal herdacht.
Het is alweer het vierde jaar dat het Hospice een herdenkingsbijeenkomst voor nabestaanden en vrijwilligers heeft gehouden. De bijeenkomst vond plaats in de Groenmarktkerk op 20 november jl. Met muziek, kaarsen, rozen en het voorlezen van de namen en mooie teksten werd vormgegeven aan het gedenken van alle mensen, die het het afgelopen jaar door ons zijn verzorgd en ondersteund.

Ingezonden brief in Haarlems Dagblad van 20 september 2017.

Dank voor hospice in Haarlem

"Een warm bad" is een uitdrukking die wel wordt gebruikt voor een omgeving die goed voelt. Ik wil graag een bijzonder warm bad met de lezers delen: het hospice in Haarlem aan de Zuiderhoutlaan. Een ernstige zieke tante bracht me daar. Mooi is een gekke uitdrukking als het over een hospice gaat. Toch kan ik zeggen dat de laatste dagen van mijn tante een mooi en waardig afscheid zijn geworden dankzij de vele vrijwilligers en professionals van het hospice, een ultiem warm bad.
Van kleine details tot meelevende gesprekken, het was een meer dan harmonieus geheel. Mogelijk gemaakt door de ruim 100 vrijwilligers en professionals van het hospice. Mensen die stuk voor stuk in stilte en alle bescheidenheid hun bijdrage leveren aan het waardig einde van de bewoners. Een kopje koffie, een boterham, een goed gesprek. Alles mag en kan in het hospice, ook om 11 uur 's avonds of midden in de nacht. Wil je blijven waken? Dan zetten we toch gewoon een logeerbed bij je tante op de kamer.
Vooraf heb ik nooit kunnen bedenken hoe een fijne omgeving bijdraagt in het rustig doorbrengen van de laatste dagen van een geliefd familielid. Hoe prettig het is om direct bij binnenkomst al een keurig naambordje met de naam van je tante bij de kamer te zien hangen. Hoe fijn het is om werkelijk overal in het hospice verse bloemen aan te treffen. Hoe fijn het is verpleegkundigen en een arts te treffen die direct het gevoel geven je tante al jaren te kennen en goed voor haar te zorgen. Hoe fijn het is dat na haar overlijden geen anonieme schouwarts komt, maar de arts van het hospice zelf om haar overlijden vast te stellen.
Rens Rozekrans
Amsterdam

STICHTING HOSPICE
GROEP HAARLEM E.O.

CONTACT

Bijna Thuis Huis Haarlem
Zuiderhoutlaan 10
2012 PJ Haarlem

Telefoon coördinatie:
(023) 303 43 43
(023) 303 43 45
De coördinatie is op deze nummers te bereiken tijdens kantooruren. Indien u een dringende vraag heeft kunt u ons ook 's avonds en in het weekend op deze nummers bereiken.

Telefoon begane grond:
(023) 303 43 41
Telefoon 1e verdieping:
(023) 303 43 42

Website www.hospicehaarlemeo.nl
E-mail info@hospicehaarlemeo.nl

De stichting heeft een ANBI status

KvK nummer 41224742

COLOFON

Redactie
Pauline Jäger, Anja Roelofs, Anne de Wit Zuidema

Vormgeving
Storm en Vorm

Druk
Damen Grafia

Hoe kunt u ons helpen?

Spreekt het werk van het Hospice u aan en wilt u ons ondersteunen? U kunt ons op twee manieren helpen:

- U kunt eenmalig een bedrag schenken.
- U kunt zich opgeven als vriend/donateur van de Stichting. U kunt daartoe gebruik maken onderstaande antwoordkaart of een mail sturen naar info@hospicehaarlemeo.nl.

Alle donaties, giften, schenkingen en legaten zijn van harte welkom op:
IBAN NL22 ABNA 05 60 19 99 96
t.n.v. Stichting Steunfonds Hospice Groep Haarlem e.o.

Ik wil graag de Stichting Hospice Groep Haarlem e.o. steunen.
Noteert u mij daarom als vriend/donateur van Stichting Hospice Groep Haarlem e.o.

❍ wilt u mij een acceptgirokaart sturen ❍ ik zal zelf mijn donatie overmaken

Naam: .....

Adres: .....

Postcode: .....

Plaats: .....

Telefoon: .....

Deze kaart kan worden verstuurd naar:
Stichting Hospice Groep Haarlem e.o.
Zuiderhoutlaan 10
2012 PJ Haarlem